

си, като прѣзъ комини, но огънь имамъ доста, увѣрявамъ те!

Тая кора сигурно много те стѣснява, забѣлѣза кометата.

— Е, да, отговори земята, но полека, полека азъ ѝ навикнахъ, а сега по нея живѣятъ хора.

— Хора ли? повтори кометата, — какво значи тази дума? Земята замислена се почеса по сѣверния полюсъ и ледената ѝ шапка се отмѣсти така, че нѣколко скали се откъртиха и плувнаха въ морето като ледени планини.

— Да. . . да, каза слѣдъ това тя, хората. . . това сж единъ видъ насѣкоми.

— Птююю. . . ! извика погнусена кометата.

Земята помълча малко, сѣкашъ размишляваше за нѣщо, па каза:

— Понѣкога, когато се разшаватъ много хората по кората ми, менъ се струва, че ще подлудѣя. И колкото повече се увеличаватъ тѣ, толкова по-злѣ вървятъ работитѣ. Тѣ ме прѣтърсватъ цѣла по всички посоки, за да намѣрятъ каменни вжлица и метали. Тѣ прѣкарватъ релси и се возятъ съ пара по мене, пробиватъ дупки въ най-голѣмитѣ ми планини и прѣхвърлятъ мостове прѣзъ най-дълбокитѣ ми рѣки. Тѣ даже сами се наричатъ мои господари.

— Сигурно ще е много неприятно за една звѣзда, да ѝ заповѣдватъ такива „насѣкоми“. Не можешъ ли нѣкакъ да се отрвешъ отъ тѣхъ.

— Не веднажъ съмъ се опитвала азъ по разни начини. Понѣкога бѣлвахъ огънь и разтопени камани отъ вулканитѣ си и заливахъ цѣли градове. Често съмъ правила и наводнения, и съ хиляди съмъ ги давила. А когато станатъ съвсѣмъ безсрамни, азъ разгърсвамъ кората си и правя землетресение.

— Е, това, всичкото не помага ли ти?